Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ Θ΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ (7–9–2007)

(6ον)

Μπροστά, λοιπόν, στόν ἐμφανῆ αὐτόν κίνδυνο ἐκκοσμίκευσης τῆς Ἐκκλησίας, πού τώρα προβάλλει πολύ πιό σοβαρός ἀπό ὅ,τι στό παρελθόν, ἐπιβάλλεται ὡς Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι νά λάβουμε ὁρισμένα μέτρα.

Θερμότερη προσευχή στήν παναγία Τριάδα γιά ἀνάσχεση καί ἀποτροπή τοῦ ἐκκοσμικευτικοῦ ρεύματος, καί ἐπίκληση τῶν πρεσβειῶν, ἰδιαίτερα τῶν Ἁγίων ἐκείνων, που ἀγωνίστηκαν γενναῖα στήν ἐποχή τους ἐναντίον παρόμοιων κινδύνων, ἀναδειχθέντες μάρτυρες καί ὁμολογητές.

Πνευματική ἀφύπνιση, βαθιά μελέτη καί κριτική, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν θεολόγων καί θεολογούντων, κάθε γραπτοῦ ἤ προφορικοῦ θρησκευτικοῦ καί θεολογικοῦ λόγου, μέ βάση τή «συμφωνία τῶν Πατέρων» καί τόν «Κανόνα τῆς πίστεως».

Ἀναζωπύρωση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μέ ὀργανωμένη (καί ὄχι περιστασιακή ἤ σποράδην) κατήχηση τοῦ λαοῦ, κυρίως μέσῳ ἰδίου τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Συνεργασία, καί ὄχι ἀντιπαράθεση, μεταξύ τῶν θύραθεν ἐπιστημῶν καί τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο, γιά παράδειγμα, μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ, ὅταν τά ἴδια τά μέσα (π.χ. οἱ ἰδέες τῆς ἐλευθερίας, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τοῦ ἀτομισμοῦ, τῆς ἰσότητας, τῆς ἀδελφότητας, τῆς δικαιοσύνης καί τά ἀντιπολεμικά, φιλειρηνικά, ἀκτιβιστικά καί οἰκολογικά κινήματα κλπ.), πού χρησιμοποιεῖ ἀποδομητικά ἡ σύγχρονη ἐκκοσμίκευση, τά ἀξιοποιήσουμε μέ πρίσμα τήν ὀρθόδοξη χριστιανική Θεολογία. *(Σπ. Τσιτσίγκος, Λέκτορας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν).*

* * *

Ἡ τεχνολογία ἐπικοινωνιῶν μέσῳ Διαδικτύου παρέχει πολλαπλές δυνατότητες μετάδοσης πληροφοριῶν ὅπως:

Ἀνταλλαγή μηνυμάτων μεταξύ ἀτόμων σ' ὅλη τήν ὑδρόγειο μέ μεγάλη ταχύτητα, ἀλλά καί ἐλάχιστο κόστος. Σήμερα ἡ τάση εἶναι ἡ ἐπικοινωνία νά εἶναι τῆς μορφῆς «Εἰκονοτηλεφώνου», δηλαδή δύο ἤ ἀκόμα περισσότεροι χρῆστες τοῦ Διαδικτύου νά βλέπουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί νά ὁμιλοῦν.

Τό Διαδίκτυο ἀποτελεῖ σημαντικό ἐργαλεῖο, γιά παροχή ὑπηρεσιῶν πρός τό σύνολο. Ἐφόσον λυθεῖ τό πρόβλημα τῆς ἐκπαίδευσης τοῦ εὐρύτερου κοινοῦ στή χρήση τοῦ Διαδικτύου, ἀλλά καί ἡ παροχή τῆς δυ-

*Ἐπιμέλεια **κ. Ἠλία Δ. Μπάκου***

νατότητας τῆς πρόσβασής τους στήν τεχνολογία αὐτή τό Διαδίκτυο μπορεῖ νά βοηθήσει στήν ἐπίλυση σημαντικῶν προβλημάτων στήν κοινωνία.

Διακίνηση κειμένων, συγγραμμάτων καί βιβλίων. Τό Διαδίκτυο λειτουργεῖ σέ μορφή μιᾶς «Παγκόσμιας Βιβλιοθλήκης». Οἱ πληροφορίες πού μπορεῖ νά ἀντλήσει κανείς μέσῳ τοῦ Διαδικτύου εἶναι ἐντυπωσιακές, ἀνεξάρτητα ἄν οἱ πληροφορίες, πού παρέχονται, εἶναι ἀξιόπιστες καί ὑπακούουν σέ κανόνες ἠθικῆς.

Πρόσβαση σέ βιβλιοθῆκες πληροφοριῶν, πού διαθέτουν βάσεις δεδομένων σέ ἠλεκτρονική μορφή. *(Νικόλαος Οὐζούνογλου, Καθηγητής Ἐθν. Μετσοβείου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν).*

* * *

Πρώτη διαπίστωση: Σέ ὅλες τίς εὐρωπαϊκές χῶρες διεξάγεται σχολικό ΜΘ. Οἱ χῶρες τοῦ πρώην Ἀνατολικοῦ μπλόκ, πού τό εἶχαν καταργήσει, προσαρμόστηκαν πολύ γρήγορα στά νέα δεδομένα καί ἐπανεισήγαγαν τό ΜΘ στά σχολεῖα τους. Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν ἡ Οὐκρανία καί ἡ Ἀλβανία. Ἐντύπωση προκάλεσε ἡ ἀλληλεγγύη τῶν θρησκειοπαιδαγωγῶν τῆς τότε Δυτικῆς Γερμανίας πρός τήν Ἀνατολική. Ἐπί ἕνα χρόνο καί χωρίς ἀμοιβή παρέδιδαν μαθήματα θρησκειοπαιδαγωγικῆς σέ ἀνατολικογερμανούς ἐκπαιδευτικούς, πού δέν εἶχαν καμμία ἐμπειρία στόν τομέα αὐτόν, προκειμένου νά φέρουν τό μάθημα στά ἐπίπεδα τῶν ἄλλων μαθημάτων. Κάτι ἀνάλογο δέν συνέβη δυστυχῶς μέ ἐμᾶς γιά τίς ὀρθόδοξες ἀνατολικές χῶρες. *(Γεώργιος Τσακαλίδης, Θεολόγος-Θρησκειοπαιδαγωγός).*

* * *

Εἶναι κοινή ἡ διαπίστωση πώς τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δέχεται τελευταίως στή χώρα μας σφοδρή πολεμική. Ἀντιλέγεται ἡ ἀξία καί ἡ ἀναγκαιότητά του. Ὑποτιμᾶται ἡ συμβολή του στήν ἀγωγή τῶν νέων καί στήν ἐθνική μας παιδεία. Καί ζητεῖται ἡ κατάργηση ἤ ἡ ἀντικατάστασή του μέ μιά ἄχρωμη θρησκειολογία.

Αὐτή ἡ σκληρή πολεμική κατά τοῦ μαθήματος δέν ἐκφράζει βέβαια τή βούληση τοῦ κυρίαρχου κατά τό Σύνταγμα ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως δείχνουν οἱ σχετικές δημοσκοπήσεις. Προέρχεται κυρίως ἀπό κάποιους πανεπιστημιακούς καί πολιτικούς, θιασῶτες ὡς ἐπί τό πλεῖστον τοῦ Διαφωτισμοῦ καί τοῦ Ὀρθολογισμοῦ, καί ἐκφράζει τίς ἰδεολογικές τους τοποθετήσεις. Εὐνοεῖται δέ ἡ πολεμική αὐτή ἀπό τήν νεοεποχίτικη παγκοσμιοποίηση.

Ἀντίθετα ὁ λαός θεωρεῖ τό μάθημα ἀπαραίτητο γιά τήν ἀγωγή τῶν νέων, προκειμένου νά ὁριοθετηθεῖ σωστά ἡ πορεία τους στή ζωή. Καί ἀπαιτεῖ νά διδάσκεται στά σχολεῖα. *(Βασίλειος Στεργιούλης, Ἐπίτιμος Διευθυντής Λυκείου).*

* * *

Τίς τελευταῖες δεκαετίες ἔχει ξεκινήσει στόν ἑλλαδικό χῶρο ἕνας σημαντικός διάλογος σχετικῶς μέ τήν ταυτότητα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Τά ἐρωτήματα πολλά ἀλλά καί οὐσιαστικά: τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν πρέπει νά ἐκφράζει τόν ὁμολογιακό χαρακτήρα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ὑπηρετῶντας συγχρόνως κατηχητικούς σκοπούς ἤ ἁπλῶς νά προβάλει τήν ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Εἶναι δυνατόν ἡ ὁμολογία νά διακρίνεται ἀπό τήν κατήχηση; Καί πάλι; Στήν ἐποχή τῶν μαζικῶν μεταναστεύσεων καί τῆς παγκοσμιοποιούμενης κουλτούρας, πρέπει νά μεταλλαχθεῖ σέ πολιτισμικό μάθημα ἤ νά μετατραπεῖ σέ θρησκειολογικό ἀντικείμενο; Πρέπει νά διδάσκεται ὑποχρεωτικῶς ἤ νά εἶναι μάθημα ἐπιλογῆς; *(Κωνσταντῖνος Κορναράκης, Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν)*

* * *

Τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἀποτελεῖ μέν γνωστικό ἀντικείμενο τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος, ἀλλά σχετίζεται λόγῳ τοῦ περιεχομένου του μέ τήν Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον κατά τό πλεῖστον τῆς ὕλης του ἀναφέρεται σέ ζητήματα πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδῶ εὑρίσκεται τό σημεῖο συσχετίσεως μέ τήν Ἐκκλησία καί βάσει τῆς νομοθεσίας ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει λόγο γιά τό δογματικό (θεολογικό) περιεχόμενο τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν.

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, βάσει τοῦ Καταστατικοῦ της Χάρτου (Ν. 590/1977, ἄρθρο 9), «παρακολουθεῖ τό δογματικόν περιεχόμενον τῶν, διά τά σχολεῖα τῆς στοιχειώδους καί μέσης ἐκπαιδεύσεως, προοριζομένων διδακτικῶν βιβλίων τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν».

Γιά κάποιους συναδέλφους τό μάθημα θά πρέπει νά ἔχῃ ἄτυπο ἀναφορά στήν Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον ἡ διδαχή τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως εἶναι λειτούργημα δικό της. Γιά κάποιους ἄλλους τό μάθημα δέν ἔχει «ἐκκλησιολογική βάση» οὔτε προοπτική, ἐπειδή τό βλέπουν αὐστηρῶς ὡς μάθημα καί ὄχι ὡς βῆμα παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας στήν Ἐκπαίδευση. *(Ἰωάννης Ἀγγελόπουλος, δρ Θεολογίας, Διευθυντής Λυκείου).*

* * *

Γιά ὅλους μας πιστεύω εἶναι προφανές ὅτι δέν μποροῦμε νά μορφώνουμε τούς νέους σήμερα χωρίς νά τούς καθιστοῦμε ἱκανούς νά κατανοοῦν τό βάθος τῆς θρησκευτικῆς μας παράδοσης καί χωρίς νά τούς βοηθοῦμε νά δίνουν ἀπαντήσεις σέ θεμελιώδη ἐρωτήματα γιά τό πραγματικό νόημα τῆς ζωῆς καί τῶν προοπτικῶν της, ἀλλά καί νά γνωρίζουν καλῶς ὅτι ἡ ἀνταγωνιστικότητα δέν ἔχει καθιερωθεῖ ὡς ἕνας ἁπλός τεχνικός ὅρος ἀλλά ὡς τρόπος ζωῆς, πού βλέπει τόν «πλησίον» τοῦ Εὐαγγελίου ἀντίπαλο καί ζητεῖ νά τόν ἐξοντώσει.

Οἱ Ὀρθόδοξες Θεολογικές Σπουδές, πέρα ἀπό τόν καθαρά ἐπιστημονικό τους λόγο, πρέπει νά βοηθήσουν τούς θιασῶτες τῆς ἀχαλίνωτης καί ἀκόρεστης παγκοσμιοποίησης νά ἀνασύρουν ἀπό τόν παροπλισμό, στόν ὁποῖο τίς ἔθεσαν τίς τρεῖς βασικές εὐαγγελικές ἀρετές καί νά τίς ἐνεργοποιήσουν. Ἐννοοῦμε: τήν πίστη στόν ἀληθινό Θεό, τήν ἐλπίδα στή ζωή, πού Αὐτός δημιούργησε καί τήν ἀγάπη στόν «πλησίον», πού Αὐτός καθιέρωσε. *(Νικόλαος Ἐμμ. Τζιράκης, Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν).*

ὈΡΘΟΔΟΞΗ ΖΩΗ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

● **ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ.** Ὁ **Μέγας Βασίλειος** γράφει στὸ ἔργον του πρὸς τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ προσκολλοῦνται στὰ βιοτικὰ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: *«Ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ φήμη καὶ ἡ ἀπόλαυση καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ὀχλαγωγία καὶ ὁ θόρυβος, ποὺ αὐξάνεται κάθε ἡμέρα ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς μας μωρίας, οὔτε συμπορεύεται μαζί μας, οὔτε συνόδευσε ποτὲ κανέναν στὴν ἄλλη ζωή, ἀλλὰ μένει σταθερὸς καὶ πάντοτε ἰσχύει γιὰ κάθε ἄνθρωπον ἐκεῖνο, ποὺ εἰπώθηκε παλαιὰ ἀπὸ τὸν δίκαιον Ἰώβ: "Γυμνὸς βγῆκα ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας μου, καὶ γυμνὸς θὰ φύγω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωή"».* Ἂς τὸ θυμόσμαστε αὐτὸ καθημερινῶς ὅλοι μας.

● **ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.** Στὸ «***Γεροντικὸν***» ἀναφέρεται ὅτι ἔλεγαν γιὰ τὸν **Ἅγιο Ἀγάθωνα** ὅτι *«Πέρασε τρία χρόνια ἔχοντας ἕνα βότσαλο μέσα στὸ στόμα του, ὥσπου κατώρθωσε νὰ σιωπᾶ».* Ἀναρωτιέμαι, πόσοι ἀπὸ μᾶς στὴν σημερινὴ ἐποχή, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο, γιὰ νὰ μάθουμε τὸ ἴδιο μάθημα;

● **ΜΗΝ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΥΕΣΑΙ.** Αὐτὴν τὴν συμβουλὴ δίνει στὸν καθένα μας ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης**, λέγοντας: *«Μὴ ἀνυψώνης τὸν αὐχένα σου, ἐνῶ εἶσαι πλασμένος ἀπὸ χῶμα. Διότι πολλοὶ ρίχτηκαν ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, μολονότι ἦσαν ἅγιοι καὶ ἄϋλοι» (Κλῖμαξ ΚΒ΄18).* Ἐννοεῖ τὸν Ἑωσφόρο καὶ τοὺς ἀγγέλους του, ποὺ ἐδαιμονίσθηκαν.

● **ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΖΩΗ.** Σὲ μιὰ Ὁμιλία του γιὰ τὴν Β΄ Πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, **ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος** γράφει ὅτι: *«Δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βαδίζει τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, νὰ ζῆ χωρὶς λύπη, ὀδύνη καὶ περισπασμούς. Γιατί πῶς θὰ γίνη διαφορετικὰ γιὰ ἐκεῖνον, ποὺ βαδίζει τὴν στενὴ καὶ γεμάτη θλίψεις ὁδό; Γιὰ ἐκεῖνον, ποὺ ἄκουσε ὅτι «στὸν κόσμον τοῦτον θὰ ἔχετε θλίψη»; (Ἰω. ΙΣΤ΄33). Δὲν εἶναι δυνατὸν ἐκεῖνος, ποὺ πυγμαχεῖ, νὰ ζῆ τρυφηλὸν βίον, δὲν εἶναι δυνατὸν σ' αὐτόν, ποὺ παλεύει, νὰ γλεντάη... Ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι περίοδος ἀγῶνος, πολέμου, θλίψεως, στενοχωρίας, δοκιμασίας, εἶναι στάδιο τῶν ἀγώνων».* Ἐπίσης σὲ ἄλλη Ὁμιλία του τονίζει: *«Αὐτὸ κυρίως δημιουργεῖ στενοχώρια, ὅταν δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ ὑποφέρῃ τὶς θλίψεις ἢ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους».* Τί θὰ ἔλεγε ἆραγε ὁ Ἅγιος ἂν ζοῦσε στὴν σημερινὴ ἐποχὴ τῆς ἀνατροπῆς τῶν πάντων;

● **ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.** Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον καὶ κύριον γιὰ τὴν ἀληθινὴ προσευχή: ἡ ὁλοκάρδιος προσοχή. Νὰ προσέχουμε μόνον τὸν Θεὸν καὶ τίποτε ἄλλο. Σχετικῶς μὲ τὸ θέμα αὐτό, **ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς** γράφει στὸ βιβλίον του «***Περὶ ἀγάπης***» ***(Γ΄ Ἑκατοντάδα)*** τὰ ἑξῆς: *«Κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν σκέψη σου καὶ τὰ πιὸ ἁπλὰ νοήματα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ τὶς σκέψεις ὅλων τῶν ὄντων, ὥστε νὰ μὴ συμβῆ, σκεπτόμενος τὰ κατώτερα καὶ ἀσήμαντα, νὰ στερηθῆς ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερος ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα».* Καὶ συνεχίζει: *«Ἐὰν ἀγαπήσουμε γνήσια τὸν Θεόν, μὲ τὴν ἴδια αὐτὴ ἀγάπη ἀπομακρύνουμε τὰ πάθη. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι τὸ νὰ προτιμοῦμε ἐκεῖνον καὶ ὄχι τὸν κόσμον, τὴν ψυχὴ καὶ ὄχι τὴν σάρκα, ἐπίσης τὸ νὰ περιφρονοῦμε τὰ κοσμικὰ πράγματα καὶ νὰ ἀσχολούμαστε συνέχεια μὲ τὸν Θεόν, μὲ ἐγκράτεια, ἀγάπη, προσευχὴ καὶ ψαλμωδίες καὶ ὅλα τὰ σχετικά».* Προσοχὴ λοιπόν, κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς.

Π. Μ. Σωτῆρχος

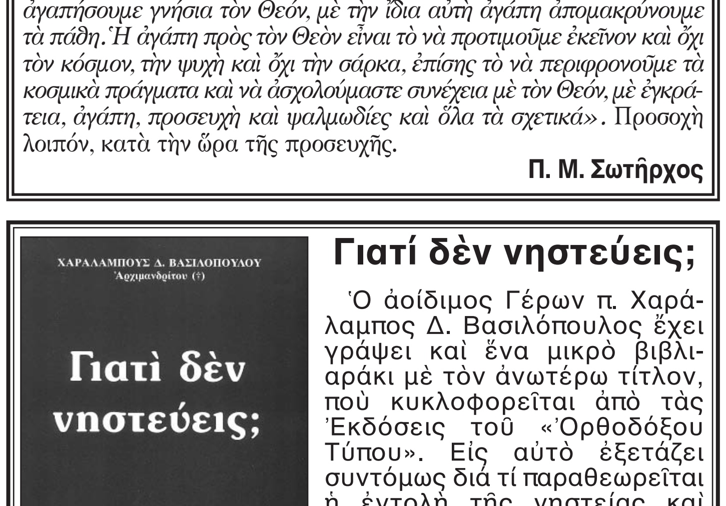

Γιατί δὲν νηστεύεις;

Ὁ ἀοίδιμος Γέρων π. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος ἔχει γράψει καὶ ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, ποὺ κυκλοφορεῖται ἀπὸ τὰς Ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου». Εἰς αὐτὸ ἐξετάζει συντόμως διὰ τί παραθεωρεῖται ἡ ἐντολὴ τῆς νηστείας καὶ τονίζει τὶς ὠφέλειες τῆς νηστείας, τὴν ἀνάγκην νὰ νηστεύουν οἱ χριστιανοὶ καὶ πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία, διὰ νὰ εἶναι θεάρεστος.

Βιβλιοπωλεῖον «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Κάνιγγος 10, α΄ ὄροφ. 106 77 Ἀθῆναι,
Τηλ. 210–38 16 206 ΤΕΛΕΦΑΞ 210–38 28 518

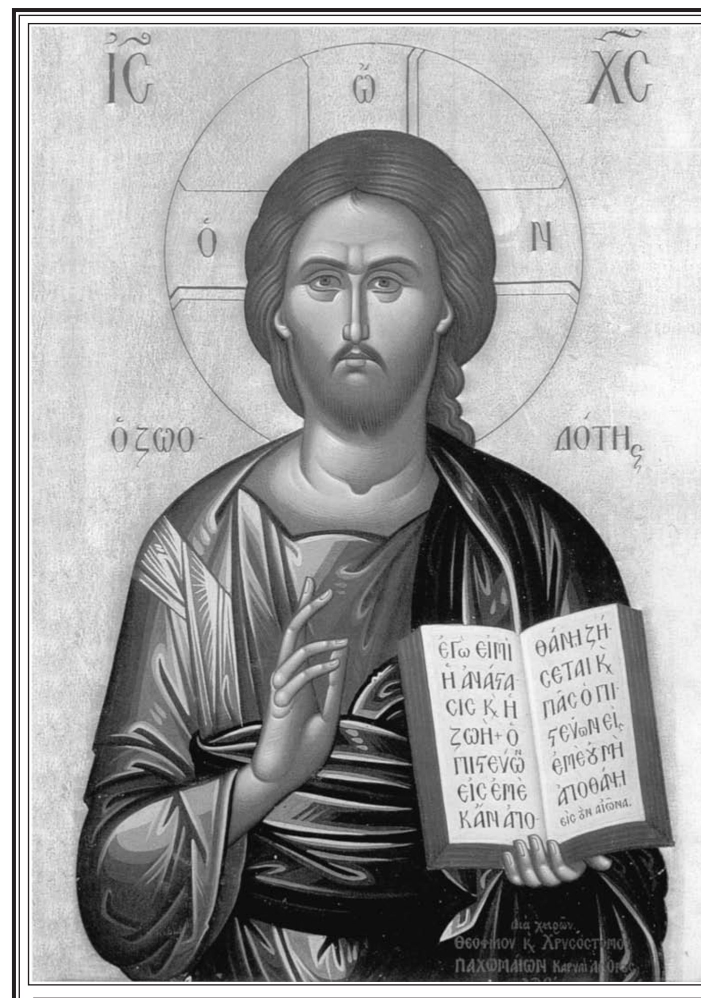

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
20 ΙΟΥΝΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Ρωμ. στ΄ 18 – 23
Εὐαγγέλιον: Ματθ. η΄ 5 – 13
Ἦχος γ΄.— Ἑωθινόν: Δ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΤΗΤΟΣ

Ὁ ἑκατόνταρχος (Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς) τῆς Καπερναούμ, ποὺ πλησίασε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν παρακάλεσε γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ παράλυτου δούλου του, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε ἀπὸ τρομεροὺς πόνους, εἶχε δύο σπουδαῖες ἀρετές: πίστη καὶ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς του. Τὴν πίστη του φανέρωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἐνῶ ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς του φάνηκε ἀπὸ τὴν παράκλησή του πρὸς τὸν Χριστὸ νὰ μὴ ἐπισκεφθεῖ τὸ σπίτι του, λέγοντάς του: «Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς».

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἱκανοποίησε τὸ αἴτημά του καὶ θεράπευσε τὸ δοῦλο του, χωρὶς νὰ πάει στὸ σπίτι του. Οἱ δύο ἀρετὲς τοῦ ἑκατόνταρχου εἶναι ἀξιοθαύμαστες. Πιστεύει στὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι βέβαιος ὅτι μπορεῖ νὰ θεραπεύσει τὸ δοῦλο καὶ ἐξ ἀποστάσεως, «μόνον εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου». Ἦταν μεγάλη ἡ πίστη του καὶ ἀπεριόριστος ὁ σεβασμός του πρὸς τὸν Χριστό, γι' αὐτὸ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἀσήμαντο καὶ ἀνάξιο νὰ τὸν δεχτεῖ στὸ σπίτι του.

Ἡ πίστη στὸ Θεὸ ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στὴ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητας. Ὅπως καὶ ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητας ἀνυψώνει στὴν πίστη, ὁδηγεῖ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἀλλοιώνει ἱερῶς τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Συχνὰ οἱ χριστιανοὶ λησμονοῦν αὐτὴ τὴ βασικὴ ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ δὲν προκόβουν πνευματικά. Διατηροῦν τὴν πίστη τους στὸ Χριστό, ἀλλὰ δὲν μεταμορφώνονται, γιατὶ δὲν ἔχουν βαθιὰ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς τους. Θὰ ἔλεγα ὅτι, ἀντίθετα, ἔχουν μιὰ ψευδαίσθηση ὅτι εἶναι ἐνάρετοι, ἀφοῦ δὲν μοιάζουν μὲ τοὺς μεγάλους ἁμαρτωλοὺς τοῦ κόσμου! Πρόκειται γιὰ μιὰ πλάνη, ποὺ πρέπει νὰ ἀπορρίψουν οἱ πνευματικοὶ ἀγωνιστές.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

«ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΕΔΩΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ» ΚΑΙ ΟΧΙ ΒΑΡΒΑΡΙΚΗ...

(Ἐδήλωσε πρώην μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβᾶ)

*Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου Ἰωὴλ Κωνσταντάρου,***
Ἱεροκήρυκος Ἰ. Μητροπόλεως Κονίτσης

(2ον)

Κλείνοντας τὸ περασμένο μας ἄρθρο, εἴπαμε πὼς δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο ὅτι τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος ὀνομάζεται Λόγος, κι ἀκόμα τονίσαμε ὅτι οἱ αὐτοαποκαλούμενοι «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ» ἀρνοῦνται πεισματικῶς τὴν Θεότητα τοῦ Λόγου. Ἀρνοῦνται καὶ ἀπορρίπτουν τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ταυτοχρόνως καταστρέφουν τὸν Ἑλληνικὸ λόγο, στὸν ὁποῖον πρωτοτύπως ἐγράφη ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ μεταφράστηκε ἡ Παλαιά. Δὲν χρειάζεται φυσικὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια, γιὰ νὰ παραδεχθεῖ κανεὶς ὅτι τὸ ἴδιο ἔγκλημα μὲ αὐτὸ ποὺ συντελεῖται στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα συντελεῖται καὶ σὲ ὅλες τὶς ἄλλες, ποὺ μεταφέρουν μεταφραστικῶς τὶς πλάνες καὶ τὶς αἱρετικὲς τους διδασκαλίες.

Ἑπόμενο ἄλλωστε εἶναι αὐτό. Μετὰ τὴν κακοποίηση τῆς «μητέρας» (γλώσσας), νὰ συνακολουθοῦν στὴν ἴδια καὶ σὲ ἀκόμα χειρότερη ἀπὸ αὐτὴ καὶ οἱ «θυγατέρες» καὶ ἔτσι ὅλες μαζὶ (οἱ γλῶσσες), συνθλιβόμενες καὶ «βιαζόμενες» μέσα στὸν πύργο τῆς Σκοπιᾶς, νὰ κυοφοροῦν στὸ «φῶς τοῦ ἀγωγοῦ» τὴν τερατογέννηση τῶν «Μεταφράσεων τοῦ Νέου Κόσμου» (ΜΝΚ).

Τὸ θέμα γενικῶς τῆς γλώσσας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰδικῶς τῶν μεταφράσεων, ἑρμηνειῶν, παραφράσεων καὶ παραθέσεων τῶν ΜΝΚ, ἀποτελεῖ ἕνα βασικότατο ζήτημα, ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ προσεχθεῖ ἰδιαιτέρως ἀπ' ὅσους ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἀντικείμενο αὐτό. Ἂν μάλιστα εἶναι ἀληθινὸς ὁ λόγος τοῦ Λένιν (καὶ εἶναι ἀληθινός), ὅτι «ὅποιος θέλει νὰ καταστρέψει ἕνα λαό, ἂς ξεκινήσει ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς γλώσσας του», τότε ὁ καθένας αἰσθάνεται σὲ τί καταστροφὴ ὁδηγοῦν τοὺς ἑαυτούς των καὶ τοὺς ταλαίπωρους ὀπαδοὺς τῆς Σκοπιᾶς, τὰ θύματα τῆς Ἀμερικανικῆς αὐτῆς πολυεθνικῆς ἑταιρείας.

Ὁπωσδήποτε, φίλοι μου, δὲν θὰ πρέπει νὰ παραμείνει ἀπαρατήρητο τό γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν Μτl, ἀπουσιάζουν ἄνθρωποι μὲ κλασσικὴ παιδεία. Καὶ ἐπίσης εἶναι ἀξιοπρόσεκτο τό ὅτι, ἂν μεταξὺ αὐτῶν τῶν «μαρτύρων» κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους, ἐλάχιστες φορὲς καὶ κάποια πρόσωπα μὲ ἐπίφαση γνώσεων σὲ ὁρισμένους τομεῖς, προερχόμενοι ἀπὸ διαφορετικὲς μαθησιακὲς δέσμες καὶ ἐκπαιδευτικὲς κατευθύνσεις ἀπὸ αὐτὴ τῆς θεωρητικῆς ἢ ἄλλως κλασσικῆς παιδείας, καὶ πάλι τότε παρατηροῦμε ὅτι ἐπιμελῶς ἀποφεύγουν νὰ προσεγγίσουν αὐτὸ τὸ αὐθεντικὸ κείμενο. Ὁ λόγος εἶναι προφανής. Ὁ συνειδησιακὸς φόβος, ποὺ ἐλλοχεύει μέσα τους, στὸ νὰ ἀποκαλυφθεῖ ἡ διαστροφή, ἡ ὁποία ἔχει συντελεστεῖ στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Τὸ νὰ μὴ διαθέτει κανεὶς κάποιο μορφωτικὸ ἐπίπεδο ἢ νὰ κατέχει ἐλάχιστες γραμματικὲς γνώσεις (ὅπως ὑποστηρίζει μεγάλο μέρος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ

*Τοῦ **κ. Νικολάου Κατσιαμβριᾶ***

Οἱ περισσότεροι «ἱστορικοί» μας, ἀναφερόμενοι στὴν ἐποχὴ τῆς εἰκονομαχίας, κάνουν λόγο γιὰ δύο παρατάξεις: Τοὺς εἰκονολάτρες καὶ τοὺς εἰκονομάχους. Ἔτσι σώζουν τὸ μοντέλο τῆς ἐγελιανῆς διαλεκτικῆς τῶν ἀντιθέτων καὶ κοιμοῦνται ἥσυχοι. Στὸ πλαίσιο τῆς ἀντιπαράθεσης, ποὺ ἔχουν στὸ νοῦ τους, «κολλημένοι», μικρόμυαλοι καὶ «ἀντιδραστικοὶ» ἐμφανίζονται οἱ εἰκονολάτρες, ἐνῶ προοδευτικοὶ καὶ ἀνοιχτόμυαλοι οἱ εἰκονοκλάστες καὶ εἰκονομάχοι, ποὺ στόχευαν καὶ σὲ διοικητικὴ μεταρρύθμιση!

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ὀνομαζομένων «εἰκονολατρῶν», ὅμως, τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἔτσι: οἱ ἴδιοι δὲν λατρεύουν καμιὰ εἰκόνα, ἀλλὰ τιμοῦν τὸ ζωγραφισμένο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Ἡ ἀντίθεσή τους μὲ τοὺς εἰκονομάχους δὲν ἦταν προσωπική, ἀλλὰ ἀντιδικία μὲ τὸ διάβολο. Αὐτὸς ἦταν ποὺ δὲ χωνεύει καὶ δὲν ἀντέχει τὴ σάρκωση τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐπακόλουθο ἁγιασμὸ τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὸς ὑπέβαλε τὸ φθόνο καὶ τὴ μανία ἐναντίον τῶν εἰκόνων στοὺς εἰκονομάχους. Στόχος του ἦταν καὶ εἶναι νὰ ἀφανιστεῖ κάθε ἀναμνηστικὸ τοῦ μεγάλου τραύματός του καὶ νὰ πάψουν οἱ ἄνθρωποι νὰ διαφεύγουν τὶς παγίδες του ἐνδυόμενοι τὸν Χριστό. Οἱ «εἰκονολάτρες» ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἐπικράτησαν ὡς ὀρθόδοξοι καί, ὁπωσδήποτε, εἰκονολάτρες δὲν ἦταν. Εἰκονόφιλοι ναί, ἦταν. Καὶ ἡ θέση τους ἦταν ἁπλή: ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ περπάτησε ἀνάμεσά μας, γιατί νὰ μὴ τὸν εἰκονίζουμε;

Ἔτσι, λοιπόν, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Ὀρθοδόξων τό ζήτημα ἦταν: Ὀρθοδοξία ἢ πλάνη; Σωτηρία μὲ τὸ Χριστὸ ἢ ψωροκαλοπέραση μὲ τὸν πλανεμένο ἀφέντη;

Οἱ Ὀρθόδοξοι ἀντιμετώπισαν διωγμοὺς καὶ βάσανα, ἀνόητους ἀλλὰ πανίσχυρους βασιλιάδες, ἀδίστακτους δολοπλόκους τῶν ἀνακτόρων... γιὰ δύο αἰῶνες. Ἀλλὰ ἐπέμειναν καὶ χάριτι Θεοῦ σώθηκαν οἱ εἰκόνες καὶ ἡ Ὀρθοδοξία πρὸς ὄφελος ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Σήμερα, ἀκόμα καὶ ἄνθρωποι ἄσχετοι μὲ τὴν Ὀρθοδοξία, τὶς θαυμάζουν ὡς σπουδαία τέχνη. Οἱ ἔχοντες καὶ θεολογικὴ παιδεία, ἐννοεῖται, τὶς κατανοοῦν σὲ ὅλο τους τὸ βάθος καὶ δι' αὐτῶν μεταβαίνουν στὸ ἄκτιστο κάλλος.

Στὶς ἡμέρες μας διάφοροι κρατικοὶ καὶ παρακρατικοὶ φορεῖς μὲ βαρύγδουπα ὀνόματα (Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο, Παρατηρητήριο τῶν Συμφωνιῶν τοῦ Ἑλσίνκι καὶ λοιπὰ) μεθοδεύουν τὴν ἀφαίρεση τοῦ σταυροῦ στὴν Ἰταλία καὶ τῶν εἰκόνων στὴν Ἑλλάδα ...ἐπειδή, λέει, αἰσθάνονται ἄσχημα οἱ μὴ χριστιανοὶ μετανάστες!

Πάλι ἐδῶ ὑποκρισία: Κοπτόμαστε δῆθεν γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν μειοψηφιῶν. Καὶ ἀρνούμαστε τὰ δικαιώματα τῆς πλειοψηφίας. Ἀλλὰ οἱ μετανάστες ἦλθαν χωρὶς νὰ τοὺς καλέσει κανένας. Ἂν τοὺς ἀρέσει ἡ κατάσταση, ποὺ ἔχουμε, ἂς μείνουν. Ἂν δὲν τοὺς ἀρέσει, ἂς πᾶνε νὰ βροῦν τὸν παράδεισο ἀλλοῦ.

Ἄλλο νὰ δεχτεῖς τὸν ἄλλο, πράγμα ποὺ μὲ διάκριση πρέπει νὰ γίνεται, καὶ ἄλλο νὰ ξηλώσεις τὰ ἤθη, τὶς παραδόσεις καὶ τὶς ἀξίες σου γιὰ νὰ ἀρέσεις σὲ κάθε διερχόμενο.

Ἐδῶ ζητεῖται τὸ δεύτερο.

Ἀλλὰ ἡ ὑποκρισία συνοδεύεται καὶ μὲ δόλο: κρυφὲς καὶ φανερὲς μειοψηφίες ἀποτελούμενες ἀπὸ ταλαίπωρα φασιστοειδῆ ἔχουν ὡς μοναδικὸ στόχο τὸν περιορισμὸ ἢ ἀκόμα καὶ τὸν ἀφανισμὸ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅπως ἀκριβῶς κάνει καὶ ὁ διάβολος.

Μάρτυρες τὰ ὅσα τὰ τελευταῖα χρόνια εἶδαν τὰ μάτια μας:

Ἀπαγόρευση στοὺς πνευματικοὺς νὰ ἐπισκέπτονται τὰ σχολεῖα...

Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἔγινε προαιρετικὸ ...

Ἂν τοὺς ἀφήσουμε χωρὶς ἀπάντηση, θὰ ζητήσουν καὶ ἄλλα. Εἶναι σὰν ἐκείνους τοὺς τύπους, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπ. Παῦλος λέει ὅτι δὲν ἔχουν λόγο οὔτε ἀξία. Καμαρώνουν μόνο, ὅταν κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλουν τὸ θέλημά τους, τὴν ἀνοησία τους στοὺς ἄλλους. «Ἵνα τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχήσονται»! Νὰ ἐπιβάλουν στοὺς ἄλλους αὐτὸ ποὺ οὔτε οἱ ἴδιοι δὲν πιστεύουν.

Δυστυχῶς τὰ αἰτήματα αὐτῶν τῶν μίζερων συνανθρώπων μας τῶν θορυβωδῶν μειοψηφιῶν γίνονται ἄκριτα δεκτὰ ἀπὸ ἀνερμάτιστους πολιτικούς, ποὺ θέλουν νὰ τὰ ἔχουν μὲ ὅλους καλὰ καὶ νὰ ἀποσποῦν ψήφους ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές.

Ἐδῶ μιλᾶμε γιὰ ἀσύνετους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔχουν στοιχειώδη κρίση καὶ ἱστορικὴ μνήμη. Ἂν ὑπῆρχε κρίση καὶ ἱστορικὴ μνήμη, θὰ μπορούσαμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ παράδειγμα τῶν ἀνατολικῶν, πρώην κομμουνιστικῶν χωρῶν. Ἐκεῖ ἡ πίστη μὲ διάφορες προφάσεις διώχτηκε, χιλιάδες ἱ. ναοὶ γκρεμίστηκαν, οἱ εἰκόνες καταστράφηκαν καὶ διδάχτηκε ἐπίσημα στὰ σχολεῖα ἡ ἀθεΐα.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ὁ ἐκφυλισμὸς τῶν κοινωνιῶν: Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι χάθηκαν, ἄλλοι ἔχασαν τὰ ἐσωτερικὰ ἠθικά τους ἐρείσματα καὶ κατέληξαν ὄργανα ἀνωμάλων, κοπέλες εὐτελίστηκαν στὰ πορνεῖα τῆς ὑφηλίου ... Τὸ δὲ οἰκοδόμημα, ποὺ μὲ τόσο κόστος εἶχε δομηθεῖ, κατέρρευσε ὡς χάρτινος πύργος.

Ὡς Ἕλληνας πονάω γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση καὶ τὴ θεωρῶ ἐκτροπὴ πολιτεύματος, ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπὸ μειοψηφίες καὶ τοὺς ξένους. Ἡ πατρίδα βρίσκεται σὲ τέτοια κρίση, ποὺ δὲ βρέθηκε ποτὲ στὴ ζωή της: ἡ ἡγεσία εἶναι ἄθλια καὶ ἀνυπόληπτη καὶ σὲ πλήρη ἀναντιστοιχία μὲ τὰ ἐσώψυχα τοῦ λαοῦ καὶ τὶς παραδοσιακὲς ἀξίες του.

Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε, γιατί θὰ θρηνήσουμε καὶ ἐμεῖς τὰ ἀποκαΐδια, ὅπως ἐκεῖνοι τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ὡς χριστιανὸς δὲν ἀνησυχῶ. Στὶς δύσκολες ἡμέρες ποὺ ἔρχονται θὰ γίνει κάθαρση τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς «καριερίστες» κληρικοὺς καὶ ὁ Κύριος τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἱστορίας Χριστὸς θὰ διασκορπίσει, ὅπως πάντοτε, τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρωπαρέσκων...

«ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΕΡΟΝΤΑΔΩΝ», ΦΑΙΔΡΟΤΗΤΕΣ ΔΕΣΠΟΤΑΔΩΝ

Δημοσίευσις Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος «Μέγας Ἀθανάσιος»

Ἡ νοθεία στὰ τρόφιμα, ἡ ὁποία στὶς ἡμέρες μας λόγω τῆς ἐκτεταμένης διαφθορᾶς ἔχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴ δημόσια ὑγεία. Συνεχῶς οἱ ὑγειονομικὲς ὑπηρεσίες τῶν κρατῶν κατάσχουν τόνους ὁλόκληρους ἀκατάλληλων καὶ ἀλλοιωμένων τροφίμων, ἐπιβάλλουν πρόστιμα ἢ καὶ συλλαμβάνουν ἀσυνείδητους ἐπιχειρηματίες καὶ προσπαθοῦν παντοιοτρόπως νὰ ἐφαρμόσουν τοὺς νόμους καὶ νὰ προστατεύσουν τοὺς καταναλωτές.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἀπείρως πιὸ ἐπικίνδυνη νοθεία. Εἶναι ἡ νοθεία τῆς πνευματικῆς τροφῆς, ποὺ πολλὲς φορὲς προσφέρεται στοὺς ἀνθρώπους. Ποιὸς θὰ προστατεύσει τοὺς ἀνυποψίαστους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ νοθεία αὐτή, ὅταν μάλιστα προσφέρεται ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς «πνευματικὲς ὑγειονομικὲς ὑπηρεσίες»;

Μιὰ τέτοια «πνευματικὴ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία» θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ τὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο μιᾶς Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὴ περίπτωση ὅμως τῆς ἐφημερίδας «Ὀρθόδοξη Πορεία», ποὺ ἐκδίδει ἡ Ἱ. Μητρόπολη Τορόντο, αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Πολλὲς φορὲς κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ «Ο.Π.» προσέφερε νοθευμένη καὶ ἀκατάλληλη πρὸς βρώση τροφὴ στὸ τοπικὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, καὶ πολλοὶ δηλητηριάστηκαν, ἀγανάκτησαν, σκανδαλίστηκαν.

Τὰ ἑστιατόρια, οἱ εἰσαγωγεῖς καὶ τὰ καταστήματα τροφίμων δέχονται αὐστηροὺς ἐλέγχους ὅσον ἀφορᾶ στὴν καταλληλότητα τῶν τροφίμων τους. Ἂς δεχθοῦν λοιπὸν καὶ οἱ συντάκτες τῆς «Ο.Π.» κάποιο ἔλεγχο ἀπὸ ἀναγνῶστες της, γιὰ τὴ νοθευμένη τροφή, ποὺ προσέφεραν πρόσφατα (τεῦχος Φεβρ. 2010) στὴν Ἑλληνοκαναδικὴ ὁμογένεια. Ἄλλωστε, κατὰ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο, «τὰ δημοσίως λεγόμενα καὶ πραττόμενα πρέπει δημοσίως καὶ νὰ ἐλέγχονται».

Γράφει λοιπὸν ὁ ἀνώνυμος (ἀλλὰ γνωστὸς σὲ ὅλους) ἀρθρογράφος (ὁ ὁποῖος, ἂς σημειωθεῖ, τὴν ἴδια νοθευμένη τροφὴ εἶχε προσφέρει καὶ προφορικῶς ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοῦ ἱ. ναοῦ Ἁγ. Δημητρίου Τορόντο ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων σκανδαλίζοντας πολλούς) σὲ ἄρθρο του μὲ τίτλο «Προφητεῖες Γεροντάδων»:

«Οὐδεὶς μετὰ Χριστὸν προφήτης. Ὁ μέγιστος καὶ τελευταῖος τῶν προφητῶν ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Σκοπὸς τῶν προφητῶν ἦταν νὰ διαμηνύουν στὸν λαὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία. Ὁ Μεσσίας ἦλθε, συνεπῶς οἱ προφῆτες δὲν χρειάζονται.

»Ὁ ἀρχιερεὺς ἔχει τὸ ἀρχιερατικό, τὸ βασιλικὸ καὶ τὸ προφητικὸ ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ προφητικὸ ἀξίωμα εἶναι κυρίως, γιὰ νὰ διδάσκει τὶς ἀλήθειες τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι νὰ προλέγει τὰ μέλλοντα.

»Ἕνας Γέροντας προφήτευσε ὅτι, πρὶν πεθάνει, θὰ ἔχομε πάρει τὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλὰ πέθανε καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη δὲν τὴν πήραμε. Ἄλλος Γέροντας προφήτευσε, ὅτι θὰ γινόταν πόλεμος σὲ πέντε μῆνες. Πέρασαν 15 μῆνες καὶ πόλεμος δὲν ἔχει γίνει.

»Καλὸ θὰ εἶναι μερικοὶ Γεροντάδες νὰ εἶναι περισσότερο προσεκτικοὶ στὰ ζητήματα αὐτά, γιατὶ ἀλλιῶς, θὰ καταντήσομε σὰν τοὺς χιλιαστές, ποὺ προφητεύουν τὴν ἡμέρα τῆς δικαίας κρίσης, ἀλλὰ ἡ ἡμέρα δὲν ἔρχεται, ὅταν τὴν καθορίζουν ἐκεῖνοι. Καὶ ἀκόμη κινδυνεύομε τὰ θαύματα, τὰ πραγματικὰ θαύματα τῆς Ὀρθοδοξίας, νὰ γίνουν σὰν τὰ θαύματα τοῦ Benny Hinn. **"Στῶμεν Καλῶς"**».

Τὸ μικρὸ αὐτὸ κείμενο τὰ ἔχει ὅλα. Λάθη, ἀνακρίβειες, πλάνες. Ἂς τὸ ἐξετάσομε λεπτομερῶς.

«Οὐδεὶς μετὰ Χριστὸν προφήτης». Τὸ λαϊκὸ αὐτὸ ἀπόφθεγμα εἶναι ξένο πρὸς τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καὶ τὸ «πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα». Τὸ προφητικὸ χάρισμα δὲν περιορίζεται στὴν πρὸ Χριστοῦ μόνον ἐποχὴ (ὅπως τὸ χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας, ποὺ δόθηκε ἄφθονο κατὰ τὴν πρωτοχριστιανικὴ ἐποχὴ καὶ ἔπειτα ἐξέλιπε). Τὸ προφητικὸ-προορατικὸ χάρισμα, ὅπως θὰ ἀποδείξομε πιὸ κάτω, χαρίζει ὁ Θεὸς σὲ ἁγίους ἀνθρώπους μέχρι σήμερα καὶ θὰ χαρίζει, ὅσο θὰ ὑπάρχουν ἅγιοι.

«Σκοπὸς τῶν προφητῶν ἦταν νὰ διαμηνύουν στὸν λαὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία». Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι τὸ ἔργο τῶν προφητῶν ἦταν πολύπλευρο. Ἡ προεξαγγελία ὅσων ἀφοροῦσαν στὴν ἔλευση καὶ τὴ δράση τοῦ Μεσσίου Χριστοῦ ἦταν βεβαίως βασικότατος σκοπὸς τῶν προφητῶν, ὄχι ὅμως καὶ ὁ μοναδικός. Παράλληλα μὲ τὴν προεξαγγελία, οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐξήγγελλαν, διερμήνευαν καὶ μετεβίβαζαν τὶς ἐντολὲς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Ὁ προφήτης ἦταν ταυτοχρόνως κῆρυξ, διερμηνεὺς καὶ πρέσβυς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν περιούσιο λαὸ του» ἐξηγεῖ ὁ θεολόγος Νικόλαος Βασιλειάδης καὶ προσθέτει «Ὅλοι οἱ προφῆτες εἶχαν ἕνα κοινὸ καὶ μοναδικὸ σκοπό: Τὴν ἐπιστροφὴ καὶ τὴν μετάνοια τοῦ λαοῦ, τὴν ἀπονομὴ δικαιοσύνης καὶ ἄσκησιν τῆς ἀγάπης» (Π.Δ. μετὰ συντόμου ἑρμηνείας, Σωτήρ, Τόμ. 14, σελ. 5,12).

«Ὁ Μεσσίας ἦλθε, συνεπῶς οἱ προφῆτες δὲν χρειάζονται». Ἄστοχος ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς τοῦ ἀρθρογράφου τῆς «Ο.Π.». Ἡ ὀρθὴ καὶ ὀρθόδοξη διατύπωση θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι: **Ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας ἦλθε, συνεπῶς οἱ Μεσσιακοὶ προφῆτες δὲν χρειάζονται.** Μὲ τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσίου Χριστοῦ ἐκπληρώθηκε ἕνας μόνον ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῶν προφητῶν, αὐτὸς τῆς προεξαγγελίας τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ. Στὸν νέον ὅμως Ἰσραήλ, τὴ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ὑπάρχει πάντοτε, ἰδιαιτέρως δὲ στὶς ἔσχατες καὶ ἀποκαλυπτικὲς ἡμέρες μας, ἀνάγκη μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὸ Θεό. Μποροῦμε ἑπομένως νὰ ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ δικαίωμα νὰ δίδει προφητικὸ χάρισμα σὲ ἁγίους ἀνθρώπους του γιὰ νὰ ἐλέγχουν τὴν ἁμαρτία, νὰ κηρύττουν μετάνοια, νὰ ἐξαγγέλλουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ προλέγουν μελλοντικὰ γεγονότα, προκειμένου νὰ δημιουργήσουν αἰσθήματα μετανοίας καὶ νὰ προετοιμάσουν ψυχολογικὰ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ ἐπερχόμενα στὴν οἰκουμένη; Ἄλλωστε ἐὰν δὲν χρειάζονται μετὰ Χριστὸν προφῆτες, ποῖος ὁ λόγος νὰ σταλοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸ κατὰ τὶς ἡμέρες τοῦ Ἀντιχρίστου οἱ μεγάλες ἐκεῖνες μορφὲς τῆς Π. Διαθήκης, ὁ Ἐνὼχ καὶ ὁ Ἠλίας (σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες), οἱ ὁποῖοι δὲν γνώρισαν ἀκόμη θάνατο καὶ οἱ ὁποῖοι προορίζονται νὰ διαδραματίσουν σπουδαιότατο ρόλο κατὰ τὶς ἔσχατες ἐκεῖνες ἡμέρες; (Ἀποκ. 11:3-13)

«Ἕνας Γέροντας προφήτευσε, ὅτι πρὶν πεθάνει θὰ ἔχομε πάρει τὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλὰ πέθανε καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη δὲν τὴν πήραμε. Ὁ πιὸ πάνω ἰσχυρισμὸς κάθε ἄλλο παρὰ στὴν πραγματικότητα ἀνταποκρίνεται. Ὁμιλεῖ προφανῶς ὁ ἀρθρογράφος γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Παΐσιο τὸν Ἁγιορείτη, τὸ καύχημα αὐτὸ καὶ ἀγλάϊσμα τοῦ συγχρόνου Ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ. Αὐτὸς ἄλλωστε εἶναι καὶ ὁ μόνος Γέροντας, ποὺ ὁμίλησε ἐπανειλημμένως γιὰ τὸν ἐπερχόμενο πόλεμο καὶ τὴ μελλοντικὴ τύχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἔχομε μελετήσει ὅλα τὰ βιβλία, ποὺ ἔχουν ἐκδοθεῖ γιὰ τὸν Γέροντα Παΐσιο καὶ δηλώνουμε κατηγορηματικὰ ὅτι σὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἀναφέρεται παρόμοιος λόγος τοῦ Γέροντος. Προκαλοῦμε τὸν ἀρθρογράφο τῆς «Ο.Π.» νὰ πληροφορήσει τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σὲ ποιὸ βιβλίο, σὲ ποιὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΔΙΔΑΧΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ
(13ον.-Τελευταῖον)

μστ΄. Προσεκτικοὶ στοὺς ὑβριστὲς τοῦ Χριστοῦ

Οἱ χριστιανοὶ ἔχουν ὑποχρέωση νὰ συγχωροῦν ὅλους ὅσους τοὺς βλάπτουν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὡστόσο τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως, διῶκτες ἢ αἱρετικούς, ποὺ νοθεύουν τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιφρονοῦν ἢ ὑβρίζουν τὰ ἱερὰ πρόσωπα, πρέπει νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουμε μὲ αὐστηρότητα καὶ νὰ ὁμολογοῦμε πάντα τὴν πίστη μας. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἔλεγε: «Ἕνας ἄνθρωπος νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ μοῦ σκοτώσῃ τὴν μητέρα μου, τὰ ἀδέλφια μου, τὰ παιδία μου καὶ ὕστερα καὶ τὸ μάτι νὰ μοῦ βγάλῃ, ἔχω χρέος ὡσὰν χριστιανὸς νὰ τὸν συγχωρέσω. Τὸ δὲ νὰ ὑβρίζῃ τὸν Χριστόν μου καὶ τὴν Παναγίαν μου δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω».

* * *

μζ΄. Πιστοὶ καὶ ἄφοβοι

Πολλοὶ ἄνθρωποι εὔκολα κυριεύονται ἀπὸ τὸ ψυχοφθόρο συναίσθημα τοῦ φόβου. Φοβοῦνται τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, τοὺς κακούς, τοὺς δρασεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα, ἥμερα καὶ ἄγρια. Φοβοῦνται τὸ σκοτάδι, τὶς φανταστικὲς δυσάρεστες καταστάσεις, ποὺ θὰ ἀντιμετωπίσουν στὸ μέλλον καὶ ἄλλα πολλά. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀδικαιολόγητα. Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὸ Χριστό δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται ποτὲ καὶ ἀπὸ τίποτα. Ὁ Ἅγιος ἔλεγε: «Ὅποιος ἔχει τὸν Χριστὸν εἰς τὴν καρδίαν του δὲν φοβᾶται ὅλον τὸν κόσμον. Ἀνίσως καὶ θέλωμεν καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, νὰ μὴ φοβούμεθα μήτε ἀνθρώπους, μήτε δαίμονες, τὸν Θεὸν νὰ ἔχωμεν πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ ἔτσι νὰ μὴ φοβούμεθα κανένα πρᾶγμα».

* * *

μη΄. Τὸ ἱερὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ

Κάθε χριστιανὸς πρέπει νὰ στοχάζεται τὸν Ἐσταυρωμένο Σωτῆρα Χριστὸ καὶ νὰ μεγαλώνει ἡ ἀγάπη του γι' Αὐτόν. Παράλληλα νὰ λέγει ὅσο μπορεῖ περισσότερο τὴν εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον δοῦλον Σου». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ προοδεύει κατὰ Θεόν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση βέβαια ὅτι θὰ ἀγωνίζεται καὶ κατὰ τῆς ποικίλης ἁμαρτίας. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὁ Ἅγιος τόνιζε: «Ὁ πανάγαθος Θεὸς τὸν Σταυρὸν μᾶς ἐχάρισεν, μὲ τὸν Σταυρὸν νὰ εὐλογοῦμεν καὶ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, μὲ τὸν σταυρὸν νὰ ἀνοίγωμεν καὶ τὸν Παράδεισον, μὲ τὸν Σταυρὸν νὰ κατακαίωμεν καὶ τοὺς δαίμονας, μὰ πρῶτα καὶ ἐμεῖς νὰ ἔχωμεν τὸ χέρι μας καθαρὸν ἀπὸ ἁμαρτίες καὶ ἀμόλυντο καὶ τότε, ὡσὰν κάνωμεν τὸν Σταυρόν, κατακαίεται ὁ Διάβολος καὶ φεύγει. Εἰδὲ καὶ εἴμεσθεν μεμολυσμένοι μὲ ἁμαρτίες, δὲν πιάνεται ὁ Σταυρὸς ὁπού κάνομεν. Ὅθεν, ἀδελφοί μου, ἢ τρῶτε ἢ πίνετε κρασί ἢ νερὸν ἢ περιπατεῖτε ἢ δουλεύετε, νὰ μὴ σᾶς λείπῃ αὐτὸς ὁ λόγος (ἡ προσευχὴ) ἀπὸ τὸ στόμα σας καὶ ὁ Σταυρὸς ἀπὸ τὸ χέρι σας».

* * *

μθ΄. Σεβασμὸς στοὺς ἱερεῖς

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἔλεγε: «Ἐγὼ ἔχω χρέος, ὅταν ἀπαντήσω κανένα ἱερέα, νὰ σκύψω νὰ φιλήσω τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, διατὶ ὅλοι οἱ βασιλεῖς, ὅλος ὁ κόσμος νὰ παρακαλοῦν τὸν Θεὸν χιλιάδες χρόνους δὲν δύνανται νὰ τελειώσουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, καὶ ἕνας παπᾶς, ἂς εἶναι καὶ ἁμαρτωλός, δύναται μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὰ τελειώνει».

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης